

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Højesteret (Danmark) den 24. februar 2020, Apcoa Parking Danmark A/S mod Skatteministeriet

(Sag C-90/20)

(2020/C 161/48)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Højesteret

Parter

Appellant: Apcoa Parking Danmark A/S

Indstævnt: Skatteministeriet

Præjudicielle spørgsmål

Skal artikel 2, stk. 1, litra c, i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at kontrolgebyrer for overtrædelse af forskrifter for parkering på privat grund udgør et vederlag for en leveret ydelse, således at der foreligger en momspåliggende transaktion?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal du travail de Nivelles (Belgien) den 27. februar 2020 — SD mod Habitations sociales du Roman Païs SCRL og TE, kurator i konkursbehandlingen af Régie des Quartiers de Tubize ASBL

(Sag C-104/20)

(2020/C 161/49)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal du travail de Nivelles

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SD

Sagsøgt: Habitations sociales du Roman Païs SCRL og TE, kurator i konkursbehandlingen af Régie des Quartiers de Tubize ASBL

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 3, 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF ⁽¹⁾ af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, sammenholdt med såvel artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som artikel 4, stk. 1, artikel 11, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF ⁽²⁾ af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet — for så vidt som de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der ikke pålægger arbejdsgiverne en forpligtelse til at oprette et system til måling af længden af hver enkelt arbejdstagers daglige arbejdstid (dom af 14.5.2019, C-55/18) — fortolkes således, at de er til hinder for, at en national lovgivning, i det foreliggende tilfælde artikel 1315 i den belgiske civile lovbog, som pålægger den, der kræver en fordring fyldstgjort, at bevise, at fordringen består, ikke indeholder en bestemmelse om omvendt bevisbyrde, når arbejdstageren påberåber sig en overskridelse af dennes normale arbejdstid, når:

- den samme nationale lovgivning, i det foreliggende tilfælde den belgiske lovgivning, ikke pålægger arbejdsgiverne en forpligtelse til at oprette et pålideligt system, der gør det muligt at måle længden af hver enkelt arbejdstagers daglige arbejdstid,
- og arbejdsgiveren ikke har indført et sådant system af egen drift
- og dermed gør det materielt umuligt for arbejdstageren at bevise denne overskridelse?

⁽¹⁾ EFT 2003, L 299, s. 9.

⁽²⁾ EFT 1989, L 183, s. 1.

**Appel iværksat den 25. februar 2020 af Den Hellske Republik til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Fjerde Afdeling) den 19. december 2019 i sag T-14/18, Den Hellske Republik mod
Europa-Kommissionen**

(Sag C-106/20 P)

(2020/C 161/50)

Processprog: græsk

Parter

Appellant: Den Hellske Republik (ved E. Tsaousi, E. Leftheriotou og A. Vasilopoulou, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellantens påstande

- Appellen tiltrædes, og den appellerede dom afsagt af Den Europæiske Unions Rets den 19. december 2019 i sag T-14/18, hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen i et søgsmål anlagt af Den Hellske Republik med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/2014 af 8. november 2017, ophæves, der gives medhold i sagen i første instans, og Kommissionens afgørelse annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter, som Den Hellske Republik har afholdt til arealstøtte for ansøgningsåret 2014, fra EU-finansiering, og som svarer til 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt til støtte til græsarealer for 12 482 555,68 EUR netto.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for sine påstande har appellanten fremsat tre appelanbringender.

Det første appelanbringende omhandler navnlig den del af den appellerede dom, hvor et anbringende, som allerede blev fremsat af Den Hellske Republik i retsmødet for Retten om ad hoc-meddelelsen den 15. maj 2019 af Domstolens dom i sag C-341/17 P, blev forkastet. Med dette anbringendes første led har appellanten gjort gældende, at de processuelle regler og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse blev tilsidesat i den appellerede dom, for så vidt som Retten heri afviste det ovennævnte anbringende fra Den Hellske Republik med en utilstrækkelig og selvmodsigende begrundelse. Det andet led vedrører en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 2 i forordning nr. 796/2004 og en selvmodsigende og utilstrækkelig begrundelse af den appellerede dom, for så vidt som Den Hellske Republiks argument blev fundet uvirksomt.

Det andet og det tredje appelanbringende vedrører den del, hvorved de andre annullationsanbringender blev forkastet i den appellerede dom. Det gøres især med det andet appelanbringende gældende, at der i den appellerede dom blev foretaget en urigtig gengivelse af de beviser, som blev fremlagt under proceduren, navnlig skemaet med den fuldstændige beregning af den anslåede værdi af data fra 79 664 landbrugere med græsarealer, som har modtaget støtte, uretmæssigt udbetalte beløb og inddrevne sanktionsbeløb fra Den Hellske Republik, hvilket har ført til en overtrædelse af loven og en selvmodsigende og utilstrækkelig begrundelse.